21 Μαρτίου 2014

Ερμηνεία της ευχής του αγίου Εφραίμ του Σύρου «Κύριε και Δέσποτα της ζωής μου» Μέρος 5ο

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

Nympheas – Πρωί (Λεπτομέρεια) , c.1920/26 – Κλοντ Μονέ (1840-1926)–Πηγή: topofart.com

Η υπομονή

Ας πλησιάσουμε την τρίτη αρετή. «Πνεύμα υπομονής». «Εν τη υπομονή υμών κτήσασθαι τας ψυχάς υμών» (Λουκ. 21,19), λέγει ο Κύριος στους μαθητές Του. Άλλη μία αρετή που τόσο χρειάζεται, αλλά τόσο την αγνοεί η εποχή μας. Στις μέρες μας δεν κάνουμε υπομονή.

Θέλουμε τον Θεό να απαντήσει εδώ και τώρα. Και Αυτός δεν απαντά. Έχει τους λόγους Του. Αυτό που χρειάζεται είναι να κάνουμε υπομονή, για να έλθει η ώρα του Θεού στην ψυχή μας· όχι ο χρόνος της δικής μας επιλογής.

Άλλοτε πάλι παίρνουμε μία απόφαση και θέλουμε εδώ και τώρα να καταφέρουμε τον στόχο μας. Χρειάζεται η υπομονή του εαυτού μας, να υπομείνουμε τον εαυτό μας. Να τον περιμένουμε, να έλθει και εκείνου η ώρα.

Τρίτη περίπτωση, η υπομονή του αδελφού μας, του διπλανού μας. Έχουμε το παιδί μας. Παίρνει έναν άλλο δρόμο, κάνει άλλες επιλογές στη ζωή του από αυτές που εμείς θα θέλαμε. Τρέμει το φυλλοκάρδι μας. Το καλούμε, του κάνουμε μία επίθεση ελέγχου, δίνουμε και μερικές συμβουλές και απαιτούμε να διορθωθεί. Μα δε γίνεται έτσι. Εμείς τόσο εύκολα διορθωνόμαστε; Εδώ χρειάζεται να κάνουμε υπομονή για το παιδί μας. Να το περιμένουμε. Γι αὐτὸ λέγει «εν τη υπομονή υμών

κτήσασθαι τας ψυχάς υμών». Με την υπομονή σας θα αποκτήσετε τον έλεγχο των ψυχών σας. Με την υπομονή θα πιάσεις την ψυχή σου και θα την κυβερνήσεις, θα κρατήσεις το τιμόνι της. Έτσι, με την υπομονή μας, περιμένοντας τον Θεό, δίνοντας χρόνο στον εαυτό μας, αναγνωρίζοντας στα παιδιά μας και στους συνανθρώπους μας το δικαίωμα του χρόνου τους, θα κερδίσουμε και τις δικές τους ψυχές, θα αποκτήσουμε και τις δικές μας. Θα τις κατακτήσουμε εν Χριστώ και εν αγάπη.

Η αγάπη

Τέλος, ζητούμε «πνεύμα αγάπης». Στην Κλίμακα των αρετών, όπως την παρουσιάζει ο άγιος Ιωάννης, εμφανίζεται η διάκριση ως «η μείζων των αρετών». Στο τέλος υπάρχει ένα κεφάλαιο για τρεις αρετές: την πίστη, την ελπίδα και την αγάπη. «τα τρία ταύτα», όπως λέει ο απόστολος Παύλος, «μείζων δε τούτων η αγάπη» (Α΄ Κορ. 13,13). Αγάπη γενική: και προς τον Θεό και προς τον αδελφό και προς όλο τον κόσμο. Δεν υπάρχει αγαπώ έναν, δυό, πέντε, την οικογένειά μου, τους φίλους μου και δεν αγαπώ τους άλλους. Αγάπη έχει αυτός που αγαπά όλη την κτίση. Αγαπά τα ζώα, αγαπά τους εχθρούς, αγαπά τους γνωστούς και τους αγνώστους, αγαπά τους ευεργέτες και αυτούς που τον αντιπαθούν, όπως ο Θεός «βρέχει επί δικαίους και αδίκους». Αγάπη μεριζομένη και μη καθολική δεν είναι αγάπη.

Η αγάπη δεν διαιρεί ούτε ξεχωρίζει τους αποδέκτες της, αλλά κομματιάζει την πηγή της. Αν δεν υπάρχει αυτή η αγάπη που μας κάνει να κομματιαζόμαστε, γιατί ο διπλανός είναι ο αδελφός, η εικόνα του Θεού, δεν θα μπορέσουμε να περάσουμε στο πρόσωπο του Θεού. Από την εικόνα περνάμε στο πρωτότυπο. Από τον αδελφό στον Θεό. Τον αδελφό έβαλε ο Θεός δίπλα μας, για να μας θυμίζει ότι η πόρτα της σωτηρίας μας είναι η άσκηση της αγάπης. Τι φοβερή αρετή! Αλλά τι δύσκολη που μας φαίνεται! Πόσο όμως διαφορετική δεν θα ήταν η κοινωνία μας, η κοινωνία μας ως πιστών, εδώ σε αυτή την ενορία που βρισκόμαστε όλοι μαζί, αν μπορούσαμε να είχαμε αυτήν την ελευθερία, την πληρότητα, τη θυσιαστικότητα της αγάπης, την υπερβολή της αγάπης! Να αγαπάμε τους άλλους όχι σαν τον εαυτό μας, αλλά πιο πολύ και από τον εαυτό μας, γιατί ο άλλος, ο πλησίον, είναι κομμάτι μας, είναι ο καλύτερος εαυτός μας, είναι παιδί και αδελφός του Χριστού, είναι ο ορατός Θεός εκείνης της στιγμής· είναι η αφορμή για την έξοδο από τον εγωισμό μας, είναι η ευκαιρία για τη συνάντηση με τον Θεό μας.

Να, λοιπόν, τι ζητούμε. Να μας απαλλάξει ο Θεός από «πνεύμα αργίας, περιεργείας, φιλαρχίας και αργολογίας» και να φυτέψει στην καρδιά μας «πνεύμα σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, υπομονής και αγάπης».

Πηγή: users.uoa.gr